

VIRRASZTUNK.

Csak jönne valaki:
 És állna meg a magas hegytetőn
 Vagy a szántatlan, nagy kopár mezőn,
 Kiirtott erdőn, lankás oldalon,
 Törtetlen végen, vágytört ugaron.
 Mindegy a hely, csak egyszer állna ki,

Csak jönne valaki.
 És nézne szét a feldúlt életem
 Sok üszkös házon. Siró éjeken
 Hogy nyög a régi mámoros vidék,
 Ne hozna mást, csak dobogó szívét
 Csak látna meg, csak egyszer állna ki,

Csak jönne valaki.
 Virrasztunk, várunk, tehetetlenül
 Az erőnk fogy, s a szívünk itt belül
 Alighogy ver. Add, hogy ne késsen el,
 Te Isten, — ha meg tudnád hallani! —
 Add, hogy eljőjön az a valaki —

Az a valaki.

Csak jönne valaki.
 A hó alatt sok millió titok
 Egy adott jelre mind lázadni fog
 A föld alól is föltámad a holt,
 S a csürhe nép mely országot rabolt,
 Szaladni fog: csak egyszer állna ki,

Csak jönne valaki.
 Az ablakokban halvány mécsvilág,
 Vad fertelemről zúg a parti nád.
 Viharzó szél kering a ház fölött
 Virrasztunk láz és örület között.
 Sikolt a vágy: csak egyszer állna ki

FORGÁCH IVÁN.

Telefon.

(Novella.)

— Halló!
 — Halló!
 — Elmentek?
 — El — végre!
 — Tehát — a mondott helyen és időben.
 — Nem.
 — Tessék?
 — Nem lehet.
 — Miért?
 — Szégyenlem magam.
 — Én is, de lehuny, lecsókolt szemmel lépünk a szentélybe.
 — Égek és fáznak.
 — Én is.
 — Félek.
 — Az élettől, az üdvözüléstől?
 — Meglátanak — s az anyukám belepusztul.
 — Ki van zárva.
 — Jaj!
 — Mi az?
 — Igazán — ne haragudjon — csak nem gondolta komolyan?
 — Nem értem.
 — Minden izem lázadozik a puszta gondolatára is.
 — Hiszen megigérte, kezet adott rá?
 — Ugyan! — Mikor a pezsgős palack anyálja érzésünket és a hegedü hurja ringatja szavunkat? — Bolondság!
 — És ezt most mondja — az utolsó órában?
 — No de édesem.
 — Tudja, hogy valósággal megrabolt, kifosztott?
 — Ugyan!
 — Ide hallgasson! Egyszer egy hangvesztő őserdőben szíven csókolt gyermekkorom mesevilága: félisteneivel, tündéréivel; aztán — aztán lecsapott a gránát és a piszkos füstben, porban felsikoltott ben-

nem a tudat, hogy csak a mesével maradok . . . és ahogy lelkem hazaszakadt az elhagyott, való világba —

— A husból és vérből való tündérekre gondolt?
 — Az igaz, nagy szerelemre, amely magukból tündért, belőlünk félistent csinálhat . . . Aztán tudtam, hogy ha a sors kegyelméből még egyszer hazakerülök . . .

— Nem mehet vissza a pokolba, mielőtt a mennyországot meg nem ismeri?

— Igen — és . . .

— És a tanulmányi szabadság letelt és nem tanulmányozhatta — az előre elhatározott, határidőre szállított igaz nagy szerelmet.

— Reggel indulok a frontra — és ilyen hangnemből beszél? Van lelke hozzá?

— Nem gondolja, hogy ilyen beállításban kissé bántó — kiábrándító? . . . Hirdette volna: fiatal hadnagy, aki még nem ismeri az igazi nagy szerelmet és hamarosan visszakerül a frontra, édes, szemérmes, ártatlan, de művelt kislányt keres, aki jól zongorázik, szépen énekel, franciául és angolul is tud . . . Halló!

— Hallom — csak nagyot lélekzettem, annyira hallgatom, hogy már csak két nagy-nagy fületem érzem.

— Haragszik?

— Sőt — kacagom magamat.

— És siratja a drága, elpazarolt idejét?

— A virágtalan tavaszomat, — no majd alulról szagolom az ibolyát — és most már a nyárra sem vagyok valami kíváncsi.

— Ugyan-ugyan! Nem duslakodtunk a színekben, illatokban, ha együtt voltunk?

— Hogyne! Hármacsán az anyukával leekóvtünk a művelt társalgásból.

— S ha magunkra voltunk?

— Nagyokat hallgattunk.

— És ha ajkunk néma is volt, kezünk összekapcsolódott és szívünk összedobbant!